

Landbruget kan komme ind under saa høj en Fareklasse som noget af de Fag, der ere inde under den nuværende Ulykkesforsikring. Der er maaske et lille Grundlag til at bedømme det i den nuværende Sygekasseinspektørs Undersøgelse, forinden den nuværende Lov blev til, men det er neppe tilstrækkeligt til at bedømme Forholdet for Landbrugets Vedkommende. Men hvordan vi regne eller ikke regne, er ganske ligegyldigt, naar vi i øvrigt ere enige om, at Landarbejderne skulle med. Ere vi enige om, at her er en Retfærdighedshandling at udøve, som er forsømt hidtil, maa vi tage den med, uanset hvorledes Forholdene ville blive. Og uoverkommeligt for Statskassen, for det samlede hele, kan den Sag ikke blive. Andre Steder har man inddraget Landbrugsarbejdere og Arbejdere ved Transport og Handel, og det gaar der. Ganske vist kræver det en forøget Administration, men det have vi ogsaa taget Sigte paa her. Om det skal være paa den Maade, at vi udvide Arbejderforsikringsraadet eller at vi, som i Tyskland, skabe særlige Administrationer for hver Kreds med en vis Begrænsning, er en Sag for sig, det kan man tale om. Men derimod, som den højtærede Indenrigsminister gjorde, at bryde Staven over hele dette Forslag ved at pille den Ting op Stump for Stump og sige: Det hele duer ikke — synes jeg, man ikke bør gøre, naar man i øvrigt mener, at der bør reformeres paa dette Omraade.

Jeg er naturligvis klar paa, og det have alle Forslagsstillerne været, at de Ting, der her røres ved, kunne afføde Vanskeligheder. Navnlig er jeg klar paa det Forhold, som det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) omtalte, at der ved at inddrage Søfolk under Forsikringen kan opstaa overordentlig store Vanskeligheder. Men det har vel neppe været vor Sag i alle Enkeltheder at udrede dette Forhold. Vi mene, at det bliver Administrationens Sag, efterhaanden som den faar de nødvendige Erfaringer, at tilvejebringe de dertil fornødne Regler, og det have vi samlet Materiale til at kunne gøre i alle Enkeltheder ved at paapege, hvorledes en saadan Administration skulde foretages. Det er muligt, at man maa bære sig ad paa samme Maade, som der er gjort ved Fiskerne, at

man maa skabe et særligt Organ sideordnet med Forsikringsraadet for Sømændenes Vedkommende paa Grund af de særlige Forhold. Det kunne vi snakke om alt sammen. Derpaa kommer det ikke an, men at sige, at det hele ikke duer, fordi Forslagsstillerne maaske ikke have ramt Sømmet paa Hovedet, forekommer mig at være at vise en mindre Grad af Velvillie.

Det ærede Medlem for Brønderslev (Thomas Larsen) udtalte, at man kunde være forvisset om, at dette Forslag vilde møde megen Velvillie baade af Tinget og af Regeringen. I det første har det ærede Medlem fuldkommen Ret, de Medlemmer, der have haft Ordet om denne Sag, have behandlet den velvilligt, de have sagt: Det og det er galt derved, men Sagen maa fremmes. Men jeg kan ikke sige det samme om den ærede Repræsentant for Regeringen, Indenrigsministeren. Den Maade, han tog Sagen paa, synes mig, var ikke pur Velvillie. Hvis man vil have den Sag slaaet ihjel, vil jeg erkende, at den højtærede Indenrigsminister har haft et godt Greb derpaa. Han erklærede, at det var ørkesløst at diskutere den Sag, men desuagtet fremsatte den højtærede Minister en hel Mængde om den. Det var ustandselige Strømme, omtrent som naar Gryden koger og bliver ved at koge, fordi man ikke kender det forløsende Ord, der kan stoppe den. Jeg var ganske uhyggelig til Mode, da jeg hørte den højtærede Minister, og det gik vist flere ærede Medlemmer som mig. Men alt dette svarede ikke til den Velvillie, som det ærede Medlem fra Brønderslev havde antydnet, vilde være til Stede fra Regeringens Side. Om den er der alligevel, ved jeg ikke, men saa er den i hvert Fald meget godt skjult. Hvis ikke Klokkeren havde slaaet 4 i Gaar, havde Gryden formodentlig kogt endnu.

Om den højtærede Minister vilde have konkurreret til Carl Møllers Legat for Humøriser, var hans Foredrag meget godt; men hvis den højtærede Minister vilde tage Sagen alvorligt ved alle de absurde Tilfælde, han mente kunde komme frem, naar dette Forslag blev til Lov, synes jeg rigtignok, man maa have Lov til at trække paa Smilebaandet. Thi hvis man vil sige, at naar et Bybud modtager en Kuffert til Besørgelse for en rejsende, er det den rej-